

L'HORA NOVA

Augmenta la inquietud a Sevilla

Els italians que actuen amb les forces feixistes envaint Espanya, no solament lluiten sense entusiasme i es rendeixen en molts casos sense defensar-se, sinó que molts d'ells refusen en absolut anar al front. A Sevilla diuen que hi ha dos grans vaixells ancorats al riu, plens de soldats que declaren clarament que no volen lluitar a Espanya. Insisteixen que foren embarcats creient que hom els portava a Abissínia i recalquen que sota cap concepte volen lluitar contra el poble espanyol.

Una anglesa, arribada fa poc a Gibraltar, procedent de Sevilla, assegura que la ciutat primerament pro Franco, esdevé «inquietada» a conseqüència del fracàs continuat dels rebels al front de Madrid, i de la gran derrota soferta per les forces feixistes. La vida s'encareix ràpidament i manquen moltes coses, mentre que, segons ella, al començament es feren tots els esforços imaginables per a dissimular la presència de tropes alemanyes i italianes, i avui dia aquestes es passegen ostentosa-ment pels carrers amb els tancs construïts als esmentats països.

Un irlandès, que es troba ferit a un hospital, explica com anà a Espanya a lluitar pels rebels que ell considerava defensors de la fe catòlica i com ràpidament s'adonà de la veritat del cop feixista contra Espanya.

Segons tots els presoners, les millors forces que resten ara al camp feixista són els moros, puix que si bé al començament els alemanys, els italians i els irlandesos, tenien algun entusiasme, a hores d'ara ja l'han perdut. Els presoners italians admeten que desembarcaren a Espanya després de la data fixada pel Comitè de no intervenció per prohibir la sortida de voluntaris. Hom assegura que hi ha hagut una seriosa discussió entre Franco i el general italià del front de Guadalajara, perquè aquell furiós per la derrota dels seus aliats ha acusat d'incapacitat al general.

Més que bons propòsits, convé una efectiva rectificació

Ens sorprèn, dialogant i politiquejant —malgrat de blasmar diàriament el joc de la política—, una forta ofensiva al nord de la Península i uns inicis d'activitat en el front aragonès. Visiblement, la direcció que mena Catalunya davant de la guerra que ha encès el feixisme internacional en els pobles d'Ibèria, comença a assimilar-se a la del Comitè de no-intervenció de Londres. Cadascú per sí, cada organització o partit antifeixista, no regateja marcar orientacions i fixar plans i postures, però no s'arriba enlloc, i els dies i els mesos s'escorren sense que les possibilitats dels nostres recursos es posin definitivament al servei de la causa que tots volen defensar.

L'èxit que han aconseguit les armes de l'Exèrcit Popular amb l'establiment d'una moral de guerra, ens feia creure que tindria una repercussió favorable en la nostra reraguarda, i que totes les tendències del front antifeixista subordinarien l'actuació llur a enfortir un ordre i una unitat que són indispensables per a accelerar la lluita i per a triomfar. A la guerra s'hi ha de respondre amb un ordre de guerra, ja que l'enemic vol esclafar tot el que s'oposa als seus designis; no fa destriaments entre els adversaris, l'atac va contra tots. Heus ací la lògica de crear una defensa col·lectiva i de no perdre el temps, temeràriament, en preparar-se posicions per al demà. Primer, cal salvar la vida, i després, a l'hora d'administrar la victòria, el poble es lliurarà despreocupadament a forjar la seva nova ruta.

Cal reconèixer els bons propòsits i la recta intenció que animen als homes reponsables de les organitzacions sindicals i polítiques del poble de Catalunya, i que el volum de sacrificis i concessions que s'aprecien per part dels sectors més extremistes, són importants i lleials; però, en aquests moments històrics, en aquesta hora greu en què hi va vinculada la sort de les llibertats dels pobles ibèrics i la redempció del proletariat, s'ha de fer més: totes les energies i tots els sacrificis de cara a guanyar la guerra.

DEMO